

ling med Hofjægermesterinden, hvem det aabenbart var en Tilfredsstillelse at være Budbringer mellem ham og Bøstrup Præstegaard. Hun sendte vel aldrig ligefrem Hilsen fra Inger men lod ham dog tydelig forstaa, at han ikke var glemt af hendes unge Veninde, og at de ofte talte sammen om ham. Ogsaa om Udtørringsarbejdet skrev hun hver Gang men mere og mere forbeholdent. Der var bleven holdt et Par Møder af Lodsejerne, og hendes Mand havde taget sig ivrig af Sagen. „Men der er desværre megen Uenighed om den,“ — skrev hun sidst — „saa Udsigterne er vist i Øjeblikket ikke lyse.“

Som for at føje Spot til Skade indløb der i de samme Dage et anbefalet Brev til ham; det naaede ham ad lange Omveje og havde blandt andre Steder ogsaa været paa Kærsholm. Brevet kom fra Rom og sendtes ham af den unge Kunstner, som paa Bestilling af Baronessen havde modelleret hans Buste dernede. Billedhuggeren skrev, at Busten nu stod færdig i Marmor og kunde afsendes naarsomhelst. Han havde, forklarede han, allerede for nogen Tid siden tilsendt Baronessen en Meddelelse derom tilligemed en høflig Anmodning om at faa det aftalte Honorar tilsendt; men til sin Forbavselse havde han faaet sit Brev tilbage fra hendes svenske Godsadministrator med den Besked, at hendes Naade ikke erindrede at have gjort nogen saadan Bestilling, og at hun iøvrig heller ikke havde været berettiget dertil, uden forud at have indhentet sine Formynderes Samtykke. I den Anledning bad nu Billedhuggeren ham, som jo bedst kendte Sagens Sammenhæng, at være hans Talsmand overfor rette Vedkommende, og hjælpe ham til at faa sit haardt tiltrængte Tilgodehavende.

Per blev højst pinlig berørt af dette Brev, ikke saa meget endda for selve Anmodningens Skyld som paa Grund af de Minder, det vakte fra en Tid, der nu syntes ham at tilhøre hans dybeste Fornedrelse. Han blussede af Skam, naar han tænkte paa denne Buste med den frække, tillavede Imperatormine; og han ønskede, at han havde kunnet sende Manden Pengene, alene for at kunne bede ham sønderslaa sit „Kunstværk“ og strø det ud paa Landevejen som nyttige Skærver. Nu saae han sig endda nødsaget til foreløbig at lade det høflige Brev ubesvaret, fordi en Henvendelse til Hofjægermesterinden eller hendes Mand om dette Mellemværende maa- ske kunde indvirke skadeligt paa den Sag, hvoraf i Øjeblikket hele hans Velfærd afhang. De kunde let tage ham en saa-